

Kız ve Kurtarılan At

Jane MEADOW

Kız ve Kurtarılan At

Jane MEADOW

Ava ahırını dünyadaki her yerden daha çok severdi. Her cumartesi sabahı yeşil lastik çizmelerini ve yumuşak kırmızı ceketini giyerdi. Hasır şapkası güneşi ela gözlerinden uzak tutardı. Ahır tatlı saman ve sıcacık at kokardı. Ava küçük ve güçlüydü ve orada her zaman kendini büyük ve cesur hissedirdi.

Ahırı güçlü elleri ve sıcak gülümsemesiyle Bayan Hale yönetirdi. Gri kıvrıkcık saçları geniş kenarlı şapkasının altından görünürdü. Kahverengi tulum ve deri iş eldivenleri giyerdi. 'Her atın farklı bir şeye ihtiyacı vardır,' dedi Ava'ya. 'Bazıları egzersize ihtiyaç duyar. Bazıları fırçaya. Bazıları ise sadece bekleyen bir arkadaş'a.' Ava başını salladı ve dikkatle dinledi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Ava, Pepper adında yeni bir atı duydu. O, yaşlı ve utangaç bir kurtarma atıydı. 'Kimsenin ona şefkat göstermediği bir yerden geldi,' dedi Bayan Hale. Ava'nın çilli burnu endişeyle kırıştı. Yardım etmek istiyordu. Sabırlı ve nazik olmak istiyordu. Ama bunun zaman alacağını biliyordu.

Pepper ahırının uzak köşesinde duruyordu. Kestane rengi tüyleri solgun görünüyordu ve uzun yelesi dolaşıktı. Yüzünde beyaz bir leke, bacaklarında beyaz çoraplar vardı. Kulakları aşağı sarkmıştı. Ava içeri baktığında, o yüzünü çevirdi ve koyu, yumuşak gözlerini sakladı. Ava'nın kalbi sıkıştı.

'Onu ziyaret edebilir miyim?' diye sordu Ava. Bayan Hale başını salladı. 'Ama unutma, koşmak yok. Yüksek ses yok. Sadece sessizce dur.' Ava yavaşça ahır kapısına yürüdü. Yumuşak, alçak bir sesle konuştu. 'Merhaba Pepper. Ben Ava. Sana biraz tatlı saman getirdim.' Pepper kıpırdamadı. Ama kulakları hafifçe seğirdi.

Ertesi gün Ava geri geldi. Taze bir avuç saman ve sessiz bir gülümseme getirdi. Hareketsiz durdu ve bekledi. Pepper köşesinde kaldı ama bir gözü onu izliyordu. Ava acele etmedi. Elini uzatmadı. Sadece orada durdu, bir taş kadar sabırlı. Uzun bir süre sonra Pepper küçük bir adım öne çıktı.

Günler haftalara dönüştü. Ava okuldan sonra her öğleden sonra Pepper'ı ziyaret etti. Çamurlu olsa bile kırmızı ceketini ve yeşil çizmelerini giydi. Saman sundu ve yumuşak bir sesle konuştu. Bazen küçük bir şarkı söyledi. Pepper onun çizmelerini ahır zemininde duyduğunda başını kaldırmaya başladı. Sarkık kulakları yavaşça yükseldi.

Bayan Hale kapı aralığından izledi. 'Sende bir yetenek var Ava,' dedi. 'Sabır bir tür nezakettir. Her çocuk bunu anlamaz.' Ava gülümsedi. İçi ısındı. Pepper'a binmeye çalışmadı. Ona dokunmaya bile çalışmadı. Sadece günlerce ona eşlik etti. Bu yeterliydi.

Rüzgarlı bir sabah Pepper yeni bir şey yaptı. Ava geldiğinde saklanmıyordu. Ahır kapısının yanında durmuş, bekliyordu. Mavi yuları kestane rengi tüylerinin üzerinde parlak görünüyordu. Koyu gözleri yumuşak ve sakindi. Ava elini uzattı. Pepper parmaklarını kokladı. Sonra bir fısıltı kadar nazikçe avucuna burnunu sürttü.

Ava sevinle ld. 'Bayan Hale, bak!' diye seslendi. Bayan Hale yanına geldi ve sıcak, kırışık lmsesiyle lmsedi. 'Sana veniyor,' dedi. 'Bu bir kurtarma atı iin byk bir adım.' Ava gurur duydu. Aynı zamanda alakgnll hissetti. Gven bir hazineydi. Sabır ve nezaket gerektirmiřti ve kk bir tohum gibi bymřt.

Kısa süre sonra Pepper Ava'yı padokta takip etmeye başladı. Beyaz çoraplarıyla çimende dikkatlice adım atarak yavaşça arkasından yürüdü. Dolaşık yelesi zıplıyordu. Ava'nın bir ipe ya da yulara ihtiyacı yoktu. Pepper sadece onun yanında olmak istiyordu. Bu dostluktu, sade ve basit. Ve Ava'nın kalbini dolu hissettiriyordu.

Ava özgüvenin yağmurdan sonraki güneş gibi yavaşça geri gelebileceğini öğrendi. Bayan Hale'in ahırları temizlemesine ve su kovalarını doldurmasına yardım etti. Ama en sevdiği iş sadece Pepper'la birlikte olmaktı. Parlayana kadar tüylerini fırçaladı. Yelesini nazik parmaklarla açtı. Pepper hareketsiz durdu ve rahatladı.

Bir öğleden sonra Ava çit korkuluğuna oturdu ve Pepper yanında durdu. Rüzgar yelesini karıştırdı. Ava okuldaki gününü anlattı. Pepper kulakları öne dönük dinledi. Bayan Hale, 'Ona özel bir şey verdin Ava. Ona insanlara yeniden güvenmesi için bir sebep verdin,' dedi. Ava gülümsedi ve boynunu okşadı.

Pepper bir binicilik atı değildi. Çok yaşlıydı ve sırtı biraz ağrıyordu. Ama Ava aldırmadı. Dostluğun eyeye ihtiyacı olmadığını öğrenmişti. Bazen en iyi şey sadece sessizlikte birlikte durmaktır. Pepper artık başını yükseğe kaldırıyordu. Gözleri parlak ve cesurdu.

Ava hâlâ kırmızı ceketini ve yeşil çizmelerini giyyordu. Hâlâ yumuşak bir sesle konuşuyordu. Ama artık Pepper onu bir gölge gibi takip ediyordu. Artık ahırında saklanmıyordu. Başı yukarıda ve kulakları önde yürüyordu. Böğründeki küçük yara izi artık sadece bir hikayeydi. Kendinden emin ve sakindi ve Ava onun en iyi arkadaşıydı.

Bayan Hale Ava'ya Pepper'ın yuları için küçük bir pirinç etiket verdi. Üzerinde parlak harflerle adı yazıyordu. 'Bunu hak ettin,' dedi. Ava ona sıkıca sarıldı. Pepper'a baktı ve o omzuna burnunu sürttü. Ava sabrın bir tür nezaket olduğunu biliyordu. Ve dostluğun hiç ata binmeden de büyüyebileceğini biliyordu.